

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 фринти у банцотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнице у Србији стане лист овај дукат десарски с поштарином. За Босну, Херцеговицу и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Број 37.

Предлату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронова печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожич у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају у наручбине.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

С данашњим бројем настаје нов рок предплате свима оним нашим предбројницима, који су до краја јуна предплатили. Ми их учтиво молимо, да изволе своју предплату обновити.

Претплата на „Зем. Гласник“ од јула стане

до краја септем. на ф. 1.25

„ „ децембра „ 2.50

за Србију је тромесечна цена 15 гр.

„Земунски Гласник“ остаће веран својој програму. Као и досад биће овај лист независан. Пријатељ народа, за који пише, он ће да заступа слободно и без обзира на странке, начела напретка и поштења.

Нац занатлијски сталек.

(Наставак.)

У прошлом листу споменули смо у краткој средству, којима би се могло поправити стање наших занатлијама. Говорено је већ на другом месту о школама, које смо назначили за најважније средство, да се не само благостање занатлија, него и свију осталих становника ујамчи. О школама дакле овде се неће за сад говорити, већ само о осталим условима, што држимо да су нужни, да постигнемо циљ своју.

Важност удружења капитала позната је. Ми имамо пред очима живи пример о томе у нашој штедионици, која је за кратко време од кад постоји, толико благодети излила на нашу варош. Удружењем дакле треба да се отклони оскудица у новчаним средствима, с којом се већи део наших занатлија бори. Помоћну касу занатлијску ваља што пре у Земуну завести. Главна скупштина акционара Земунске штедионице, која ће бити на Илин-дан, треба да се најозбиљније тим предметом за-

нима и повољан закључак донесе. Наши ваљани Земунци подиглоше штедионицу из чистога родољубља; нека буду дакле наклоњени и помоћној каси, која треба да је у свези са штедионицом.

Оваква помоћна каса, као што је већ речено, оснива се на узajмном потпомагању, то јест прво: да они који зајам траже буду сами приложници а и управљачи завода, од кога желе уживати кредит. Друго: да се при новчаној радњи од дужника онолики интерес наплаћује, колики је у обичају и колики стање новчане пијаци изискује. Треће: да отплаћивања могу бити и у малим свотама.

Оваку помоћну касу могле би саме занатлијске задруге завести; али се зна из искуства, да само они заводи напредују, који су под добром управом а добра управа захтева највећу тачност и уредност, а то и јесте баш својство, кога у наших суграђана занатлија мало има. (Нека нам опросте ову примедбу, али ће нам допустити, да је више-мање основана.) За то и хоћемо, да се помоћна каса саједини са нашом штедионицом и да стоји под њеним врховним надзором и управом. Ту би се још и та корист постигла, што не би били нужни многи административни трошкови, кад би помоћна каса стојала у свези са штедионицом; ова би пак имала веће радно поље за своје капитале. Кад се ово узме у обзир, то помоћна каса, коју препоручујемо, да се завести, стоји у тесној свези са предметом, зарад кога је главна ванредна скупштина акционара на Илин-дан заказана.

Да су такви заводи доиста корисни по радничку класу, зато би могли довољно доказа навести. Из свију тих примера види се, да су своте врло незнатне, које би код дужника пропале. А то је баш онај аргуменат, који чуемо са више стра-

на, кад се повела реч, да се такав завод и овде код нас завести. Године 1858. установило се у Пруској сто таквих завода, све у малим варошицама. У првој години беше уложено једно на друго, у сваком заводу по 3800 талира а губитак једно на друго изнео је 70 талира. Лане беше пак капитал сваког од тих 100 завода 70000 талира, узевши једно на друго, а губитак свакога завода, опет узевши једно на друго, био је 340 талира.

Ови бројеви показују, да су капитални тих завода не само за 20 пута већи постали, дакле приложници у толико пута богатији постали, него су при том и губитци још 4 пута мањи. Ово је доказ, да се и материјално и морално стање поправило у великој мери. — Кад помислимо, какве су тешке прилике у којима више-мање живе радници на западу, а ови су понајвише приложници таквих завода, то се доиста можемо надати, да ће код нас бити још бољи резултати од тих установа, каква је од нове године и у Панчеву са тамошњом пучком банком склопана. Да није тај панчевачки завод од скоро, не би нам требало далеко да идемо да се уверимо, како је по радничку класу благодетна та установа; јер смо уверени да ће и панчевачки завод имати добра успеха.

Из наведеног скаки ће се уверити, једно да се таква установа и овде у Земуну може подићи, а друго, да ће од ње бити неоцењене користи непосредно по наше занатлије а посредно за сву варош. С тога ми опет обраћамо пажњу родољубивих основача наше штедионице на тај предмет, који топло препоручујемо њиховом размишљавању, приликом главне ванредне скупштине акционара, која ће бити на Илин-дан.

(Наставиће се.)

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ ВЕСТИ.

Земун. У уторак 8. ов. мес. беше ванредна скупштина варошког заступништва услед захтевања другог варошког представника г. Ђ. Л. Солара. Али на састанак дошао је само мали број општинара, те само један предмет беше узет у претрес: захвална адреса ратноме министарству.

Познато је, да је влада одредила да у нашој вароши буде седиште трговачке и занатлијске коморе за српско-банатски генералат. Наше варошко заступништво признајући да је тиме овој вароши добро учињено, закључи, да се због тога изјави високоме министарству захвалност.

По жељи општинскога већа ту је захвалницу написао г. Ивић на немачкоме језику; ми ју овде у преводу читаоцима саопштавамо с примедбом, да нам је мило што видимо да се на највишем месту почеше обазирати на згодан за обрт положај Земуна, и што почеше уважавати озбиљан рад и похвалну тежњу за унапређењем наше вароши и целог завичаја нашег, која се опажа од неког времена код наших ваљаних Земунаца.

Захвалница овако гласи:

„Високо ц. и к. државно војно министарство! Њег. Вел. цар благоизволело је најмилостивије потврдити закон о трговачким и занатлијским коморама у војној Граници. Тим законом умножене су установе у управи и уставу, којима се хоће да се обезбеди умно и материјално унапређење граничара. Ми вршимо пријатну дужност, што у име наших суграђана молимо високо војно министарство, да изволи Његовом Величанству цару поднети нашу топлу захвалност за ту нову установу, која много обећава.

Тиме што је високо војничко министарство извршило први параграф новог закона одредивши Земун за седиште трговачке коморе у српско-банатском генералату — оно је поверило нашим трговцима и занатлијама вршење једног од најплеменитијих задатака; јер извршењем тога задатка обезбедиће се благостање наших суграђана а и материјална будућност васцелог трговачког и занатлијског света овога краја. И ако допуштамо, да је ова уредба издата поглавито због згодног географичког положаја наше вароши, то ипак мислимо, да у том акту налазимо уједно и признање, да земунски становници заједно са ва-

рошким заступништвом раде око унапређења умног и материјалног стања своје вароши, а особито у потоње време.

Изричући високом државном министарству своју захвалност, што је том уредбом нашу правичну жењу испунило — варошко заступништво мисли, да може високо министарство у име својих суграђана, трговаца и занатлија, уверити, да ће се од сад трудити још већом ревношћу и озбиљношћу, да постигне оно, што се постићи мора, да ова нова установа земљи од користи буде.

Нека високо државно војно министарство изволи милостиво примити овај израз наше захвалности, коју ми дубоко осећамо.

Из седнице земунскога општинског већа 7. јула 1869. Потписи: Ђ. Л. Солар, Ђ. Илкић.“

(Општинско веће 1. јула. Свршетак.) Јозеф Мајер, францалац моли општину за помоћ, што је зимус погорео и задужио се. Одбије се с тога, што општина није у стању такве штете накнађивати.

Иваслана комисија предлаже, да се откупе обадва кућишта на Гардошу под бројем 899 и 901, која су се од чести већ одрониле, те више за кућишта пишу, шта више укућанима опасност грови. Иста комисија пронашла је да ту треба срушити још и других пет кућа, јер су и ове у опасности. Дакле општина би требала свега седам кућа на Гардошу или да откупи или другим кућиштима да замени. Решено је: општина нема средстава да појединим становницима надокнађује елементарне штете; но нека се дотичним гавдама наложи, да своје куће напусте, ако у њима становати не могу.

Васа Салај моли да му се опрости порески дуг и да у будуће пореза не плаћа, јер због старости и слабости није кадар да што привреди. Одбије се, јер му се дуг не може опростити с тога, што би и други дужници то исто тражили а општина би била тиме оштећена а и онако нема довољно средстава.

Паробродско друштво понавља своју молбу да му се уступи дунавска обала између Левине и Сечењијеве куће, где хоће да смести своју пловну радионицу. Општини је жао што није у стању да то место уступи, које јој је одвећ нужно за своју локалну потребу.

У Кули у Хрватској крајини склопило се друштво, које хоће да подигне споменик покојном генералу Гедону Заставниковићу и тога ради обратило се општини тражећи прилог за ту цел. Признајући велике заслуге покојникове за војничку границу у опште и за Земун на по се општинско веће одобрава, да се на ту цел изда на општинске кассе 50 форината. Општинско веће препоручује да и овдашње задруге трговачког и занатлијског реда а тако исто и штедионица, по нешто приложе.

Иваслана комисија предлаже да се више ником ни лети ни зими не допусти да држи овце у ораћем пољу и дванама а то због штете, што се усевима чини. Закључено је, да се решење тога предмета обустави дотле, док се не дозна мњење овдашњег економног друштва и овога предлог о бољој пољској уредби.

Полиција занесе предлог о преустрјењу и бољем уређењу варошке ноћне страже. Решено је, да до коначног уређења ноћне страже полицијна власт треба да настојава, да надзорник те страже

г. Јован Лацко одесе самовољно не отпушта и не прима стражаре. Даље је решено, да исти надзорник општинском већу лично предстане и то прве седнице, која ће доћи, и да се француској привеној каси на општинске кассе плати онолико, колико би се платило стражарима, који би тамо стражарили док су међу тим они сами предграђе своје чували.

Јављајући да садашњи начин чишћења вароши не ваља — полиција предлаже план, по коме би се то могло боље вршити. Решено је, да се на тај план обавре, кад се у будуће стане давати под вајам чишћење вароши, а донде да полиција и кључар општинске кассе оштро пазе, да се чишћење вароши врши по уговору. Кад не би пак подузимач својој дужности одговарао да му се не исплаћују дотичне своте.

Полицијни ађунт Велш јавља, да је Петар Харман умро, који је уживао из сиротинске кассе месечну помоћ од три форинта и да се та помоћ другоме да. Решено је, да се та помоћ од сад да сакатоме Николи Јовановићу, коме је жена оболела те не може више да га храни. Уједно је решено да г. варошки претставници Солар и Марковић треба да се увере о животу и стању свију оних сиромаша и сиротне деце, што се издржавају о општинском трошку. Ова господа ваља да поднесу општинскоме већу извештај о томе.

Овдашњи грађанин г. Јефта Поповић тражи лично право гостионичко. Решено је, да се најпре полицијној власти изда налог, да испита да ли просилац хоће заиста да то своје право лично оствари, почем се чуло да хоће да остави Земун и да се пресели у Нови Сад.

— Месеца септембра биће у нашем Земуну одвећ живо. Као што се чује биће ове године у нашој вароши војничка концентрација бригаде и то не само граничарске, него ће у већбању учествовати и цела регуларна регимента Ајролда и улани што станују у Срему. Свега ће бити дакле концентрисано око осам тисућа војника. Чујемо да ће сви пешаци бити на стану у Земуну а коњаци у Бежанији и Сурчину. Таква концентрација обично траје осам до десет дана а то не ће бити мали терет за наше становнике, но с друге стране остаће у нашој вароши најмање осамдесет тисућа форината.

— Војено је министарство обдарило овдашњег надучитеља г. М. Стојановића са 50 форината, што је с немачког превео књигу „Пијанац“. — Пре неки дан прешао је овамо из Београда познати инжењер г. Крајтер са још једним француским инжењером. Они прегледаше у друштву са неком овданићом господом дунавску обалу иза „Радецког“, да пронађу најзгодније место, где ће се моћи мост од железнице на Дунаву да гради. Том приликом посетише и овдашњи контумац, кога подобрај не нађоше да је згодан за колодвор. — Један од царских ађунтаната био је ових дана у Земуну и у Београду. То је онај исти ађунтанат што је имао дужност код цара

кад је земунска депутација изишла пред Његово Величанство. — Варошки инжињер г. Штајнер добио је налог да врши дужност инжињерску при премеравању ритова у Банату. Почем одлази на неизвесно време то ће инжињерске послове при овдашњем маџистрату отпирљати панчевачки варошки инжињер г. Шрајбер. То је опет један доказ да је крајње време, да се изда нова организација варошке власти, по којој се не би могао званичник, кога варош плаћа, на државне послове употребити. — Новонаименовани паробродски инспектор г. Леман већ је почео да врши своју дужност. Господин Леман је Земунац, који српски говори а и иначе имаћемо у њему ваљана суграђанина.

— Пре неки дан око три сахата после подне дође један странац, Мађар, код коњушара Симе Јеремића Тадијног, који је чувао у пољу коње. Мађар га упита за његовог сина Лазу, с којим вели да има посла. Лаза беше тада у Сурчину и отац рече да ће га звати, зато да дође опет у вече до колебе, где ће га наћи. Тако је и било. Кад се Лаза са Мађаром састао и нешто поразговарао, заште од оца да му да два коња, јер има, вели, у оближњем селу нека посла. Отац му не хтеде дати туђих коња. На то разљућен узме Лаза очин пиштољ који опали на оца, но овај се сагне а зрно рани у образ Мађара. Сад Лаза докопа косу да нападне на оца, но овај га рани из пушке у трбух и палац на руци, на што га Лаза и Мађар оставише и одоше. Отац оде одмах и јави власти, која ухвати Лазу и отпрати га, као војника у Митровицу у затвор. Мађар је побегао. — Пре неки дан била је ватра у Батајци, но не беше велике штете. — Осим Томе Ј., који је лане у гостионици „код два тороња“ Перашевића убио и који је с тога осуђен на четири године тамновања али не зна се још у коме граду — осим њега дакле нема више у земунском затвору ни једнога злочинца.

— Наш други дописник из Београда, пише нам: Жељно очекивани устав званично је обнародован и потврђен а тиме је постао земаљским законом. Ви сте га јамачно читали у нашим новинама. Нити је задатак нашега листа, нити ми овога ограничени простор допушта, да о њему опширно говорим, а кад и „Видов-дан“ каже: да је народ своју вољу казао и да не треба више да

буде говора о томе, шта хоће народ, онда је без сумње јасно, да и ваш дописник не треба много речи да троши. То је ваљда „Видов-даново тумачење 32. чланка устава, да „сваки Србин има право, да каже своју мисао: речма, писмено, средством штампе или у виду ликова.“ Између оне петорице што не хтедоше потписати устав наводи се и наш Београђанин Терзибашећ. — И амо код нас „су се осетили јачи покрети у књижевности.“ Неки господин прештампава Видаковићев роман „Касију царицу.“ Ми знамо какви су Видаковићев романи а знамо како се у данашње време пишу и који нам требају. Не треба ићи далеко; ево већ се штампа и трећа књига Лабудејева романа „Париз у Америци.“ Ја не ћу да говорим у похвалу њезину, а ко хоће да се увери да ваља, нека ју чита. Ја ћу још да напоменем, да је преводилац добио из фонда Илије Коларца 20 дуката а да се пре јавио било би јамачно и преко 50. У осталом не могу да се тужим на читалачки свет, јер је Париз у Америци свуда нашао лепа одзива. Чудно ми је само да из Земуна нема ни једног претплатника. — У теорији Србија је већ одавно правна држава, штета само што се то не практикује; јер правним начелима не одговара а противно је и патријархалним појмовима Срба, да се дечко од петнаест година јавно туче у полицији, шта више за то, што је утекао од мајстора. Хоће ли тај дечко доцније да буде грађанин? Хоће, и то грађанин, коме то није ништа добити неколико батина, јер је тако још из детињства научио. Ја, до душе, не знам како је са овим мајстором, али знам да има и таквих мајстора од којих би сам ја во побегао. — Ових дана имаћасмо гостију са Карловачког сабора а међу њима је био и честити прото Никола Беговић. Наш ваљани књижевник Ђуро Даничић посетио нас је а том приликом био је и код господе намесника.

— И у Бачкој а тако исто и још у неким крајевима Мађарске још траје несигурност од зликоваца. У Бачкој заман траже на све стране Макеу Мачванина, који је ту скоро у Сомбору убио у сред дана капетана Ферића а и много других је поубијао, неке само с тога да заплаши свет. Ово дана тражаху га по новосадским салашима, но ваљани и неуморни капетан Ђорђе Камбер не могаше га наћи, ма да га је три дана и три ноћи у застојке тражио. Сад

је дошао у Бачку гроф Радаји изаслат као краљевски комесар да очисти области од зликоваца, што му је у чоградској жупанији за руком испало. Ту је и познатог разбојника Рожа Шандора уапсио, који је помилован добио полицајску службу, но и као званичник уортачио се са разбојницима.

— Из Пеште јављају, да се све више пријављују општине, које хоће да заведу неконфесионалне школе. Из саме барањске вармеђе пријавило се четрнајет таквих општина.

— Министарском наредбом уклања се познати родољуб др. Клајић из Далмације, где је он као надзорник школа ревносно и с великим успехом радио и баца се негде за леђа народу. Клајић увиђајући ту неправду и да се тиме иде једино за тим, да га уклоне из средине његова народа, за који је патријотски радио, изјавио је писмом далматинском намеснику, да он неће да иде и да не прима ту нову службу.

— У прошлу суботу излазиле су пред цара обе делегације, свака на по се. Председници предводише их и поздравише цара двема кратким беседама, на које је аустријској између осталог рекао, „да му је мило, што делегација потпуно схвата одређени јој задатак и што се стара да еложним радом са угарском делегацијом сачува моћ и важност монархије и унапреди благостање и задовољење народа и државе.“

— У Брну у Моравској пре неки дан дошло је до сукоба између раденика и власти. Ствар је дотле дотерала да је најпосле морала и војска, оружаном руком, посредствовати, у след чега неколико су раденика убијени и рањени. Повод немиру даде то, што је полиција тројицу пијаних затворила, од којих се један у затвору обесио а у народу се разгласило да га је полиција умртвила.

— У Француској је промењено министарство, у след тога што се и цар Наполеон пролибералисао. И у сенату ће бити неких знатних промена у лицима, јер многи досадањи чланови одвише су конзервативни. Говори се да је то само прелазно стање а да ће још веће реформе у држави наступити.

— Предлог инглеског министра Гледстона, којим се на то иде да се умањи приход англиканске цркве у Ирландској и који је примљен већ од доњег дома, — предначили су

лордови тако да није остало ништа што би налчило на министров предлог. Можда ће стога наступити министарска криза.

— Званично јављају, да ће се 5. новембра ове године Сујетски канал отворити. Три дана моћи ће лађе свију народа бесплатно кроз-а њ пролазити, од 9. пак плаћаће се од особе или од тонеког товара (20 центата тежине) 10 франака.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч, 12. јула. (Телеграм.) Шеница мађарска у Бечу, 87-фунт. по 4.80; шопропска шеница у Шопрону, 86/89-фунт. по 4.25; шеница у Буру, банатска 85/89-фунт. по 4.75. Словачка раж у Флорисдорфу 80-фунт. 3.60. Мађарска зоб, транзито, 45-фунт. по 1.96, 49-фунт. по 2.14.

Стање воде Саве.

Код Земун:

У четвртак 10. јула 8 с. 3 п. над нул. Суво.
У петак 11. јула: 8 с. 1 п. над нул. Суво.
У суботу 12. јула: 7 с. 10 п. над нул. Суво.

Код Митровице:

У четвртак 10. јула 3 с. 1 п. над нул. Суво.
У петак 11. јула: 3 с. 0 п. над нул. Кипе.
У суботу 12. јула: 2 с. 2 п. над нул. Облачно.

Код Сиска:

У четвртак 10. јула 1 с. 8 п. над нул. Суво.
У петак 11. јула: 1 с. 3 п. над нул. Суво.
У суботу 12. јула: 1 с. 0 п. над нул. Суво.

Земун. Већ имамо поузданих података о резултату овогодишње жетве, по којима можемо читаоцима овај преглед да изнесемо.

У Срему је више-мање свуда средње родило, осим места, где је туча уништила усеве, као на пр. око Руме. Говори се, да је гроф Пејачевић имао штете од туче, која се рачуна на 100.000 форината. У Новом Пазову слабо се хвале са резултатом жетве.

У Мађарској родила је шеница средње, одсеком износи две трећине лањске количине; али од јечма има само полак толико, но зоби исто толико као и лане. У Ческој и Моравској пак свака је врста хране родила, што боље може.

У Србији и Влашкој шеница и јечам ове године мање су количине, али им је каквоћа много боља него лањска.

У Француској има ове године једна четврт мање него лане, а у Берманији као лане. Ово је речено за шеницу, раж и јечам. У Инглеској пак биће мало мање шенице него лањске године; но веома добро уродиле тамо јечам и зоб.

У Русији, где је лане неродна година била, те се морало раж у великој количини уносити, ова је година берићетна у свима врстама хране. И у северној Америци ова је боља од лањске године.

у Земун, 12. јула. Сутра је у Сиску устројавајућа главна ску-

пштина чланова крајишка конзорције. Одавде су отишли на састанак г.г. Ивић, К. Поповић, Ж. Василијевић и В. Ристић, а из Панчева г. Живановић, који ће да заступа остале панчевачке учеснике. При свем том, што „Панчевац“ и дружина му анатемеше то подузеће, ипак је Панчево приступило са златном квотом.

У Загребу склопило се друштво, које хоће да установи хрватско-славонско паробродско друштво на Сави. Основни капитал биће 600.000 фор. подељен на 3000 акција по 200 фор. Друштво би почело радити са два пароброда и 12 шлепова.

Имамо да јавимо још и за друго акцијско подузеће у нашем крају. Винско трговачком друштво у Новом Саду потврђен од владе устав, и оно је већ отпочело своју радњу, што својом окружницом, при концу месеца јуна издатом објављује.

Полгодишњи рачун земунске штедионице склопљен је. Ми ћемо га у идућем листу саопштити читаоцима.

Земун. (Званично.) Од стране местне власти позивају се сви они, што дугују порције, да за 8 дана дужност испуне; јер ће се после тога рока без изузетка од сваког дужника порески дуг војничком есквацијом наплатити, на коју сврху долазе 50 војника варадинске регименте у Земун.

— У четвртак 17. о. м. држаће се у овдашњој фералегемагаци дражба ради набављања дневно од 12 порција сена, по 8 фунти. Набавка издаје се од 1. новембра ове до конца октобра идуће године.

Београд. 10. јуна. Што се више приближује рок, опредељен од владе за тражиоце концесија за грађење жељезнице кроз Србију, то се све већа живост опажа у оним круговима, што су интересовани у том питању. Немојте мислити да су то само људи, што заступају странска друштва. Не, то су и наши београдски акционари „прве српске банке“, јер и ова је пре неки дан предала прошњу ради концесије.

До преог августа остављен је рок тражиоцима. Неки од њих су се надали, да ће влада одложити рок до јесени; али су се преварили у својој нади, као што су се преварили у томе, ако су мислили, да се и у Београду може дејствовати неким сретствима, која се по другим местима показују да су сигурна. Јер се зна да је једном овде познатом лицу обећано 200000 фор. ако изради код владе, да се једном великом жељезничком друштву изда концесија за српску пругу.

Међу тражиоцима налазе се заступници највећих европских жељезничких а других друштава. Видите да-

кле, каква је силна конкуренција. А у ту силну конкуренцију уевдила се Прва српска банка да ступи. овај мезимац финансијских операција, који је и по времену и по сили најслабији конкурент. Али у не чему има превагу над свима својим цинским супарницима, а та превага лежи у политичком и народно-привредном интересу Србије, миле наше отаџбине, коме се у том питању само одговара, ако се „српској“ банци даде концесија, а њој ће наша влада и дати дозволу, о томе смо уверени! —

Шабан, 9. јула. (В. Р.) Од дужег времена не имадох прилику да вам што о стању наше радње са земаљским производима јавити могу, зато што нам никакових производа нити на пијацу долазе нити пак што стоварена има. Ономадашњи бољи гласови из Пеште за шеницу пробудиле мало продуценте, те почеше понешто стару шеницу доносити; но то би само за кратко и сада опет стојимо на оном истом месту, где већ од пролетос се налазимо. Од новог јечма почело се мало доносити, но врло је слаба каквоћа и тешко ће се за извоз употребити моћи. Шеницу нову одпочели су косити, која ће бити добра и желити је, да би и извоза било. Зоб обећава најбољи квалитет и врло богату жетву. Напротив шљива никако бити неће. Стари се још налазе неке мале количине, но продајци уздржавају се од продаје, надијући се врло високој цени. Али ће се то тешко постићи моћи, јер лањске су шљиве по све хрђаве биле, па је е тога општећен глас тој роби по горњим пијацама.

Вуну нико нетражи. Имаоци ишту 6 1/2 до 7 гроша за оку; но почем је та цена прама оној у Пешти и Бечу превисока, не може до никакве продаје доћи.

Дућански и еснафски послови иду прилично, као што се то у ово доба године очекивати може.

Сисак. 7. јула. (К. В. С.) Продаја хране ове седмице била је слабија од прошасте, а цене свима врстама више су наклонене надању него подвању; јер и у Трету цене слабе су услед иноземних опетојатељства.

Продато је 5500 вагона банатске шенице 83/86 и 84/86-фунт. по 4.40/45 и по 4.50; 5000 вагона кукуруза 85-фунт. по 2.35/37; 14000 вагона босанског кукуруза 86-фунт. по 2.20/22/23 до 2.24; 1200 вагона банатске и сремске пшенице 78/79-фунт. по 2.90 до 3 фор.; 1500 вагона бачке зоби 45-фунт. по 1.68.

Време промешиво а стање воде добро за пловидбу.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	7.	8.	9.	10.	11.	12.
	Јулија					
Дукат цесарски	5.92	5.92 ^{1/2}	5.94	5.93	5.92 ^{1/4}	5.91
Сребро	122.—	122.—	122.25	122.25	122.25	122.—
5% металици	63.25	63.40	63.90	63.90	63.50	63.40
Ови с кам. мај—новем	63.25	63.40	63.90	63.90	63.50	63.40
5% народни звјам	72.—	72.40	73.—	73.45	74.—	72.80
Акције народне банке	756.—	760.—	760.—	762.—	760.—	759.—
кред. завода	298.50	297.60	300.50	303.10	320.60	296.70
Лозови 1860. године	104.60	104.50	104.20	104.60	104.40	104.20
Лондон	125.—	125.20	125.40	125.50	125.45	125.25

Пловидба местне лађе до 19. јулија.

Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата у јутру.
 Из Београда у Земун, у 7 сахата у јутру.
 Из Земуна у Београд и Панчево, у 7 и по сахата у јутру и
 у 2 сахата по подне.
 Из Панчева у Београд и Земун, у 10 сахата пре, и у 4 и по
 сахата после подне.
 Из Земуна у Београд, у 7 сахата после подне.
 Из Београда у Земун, у 7 и по сахата после подне.

ОПШТА РУБРИКА.

Уредништво не одговара за чланке, који се печатају под овом рубриком.

Објава.

Испити на овдашњој нижој ц. к. реалци држаће се овог другог течаја т. г. 14. и 15. и 16. јула и то: 14. у III. 15. у II. и 16. I. у реалној класи. Испити одпочеће се пре подне у 8, а после подне у 3 сата.

Управитељство зем. реалке.

Наука у црпању

може један приватни учитељ да предаје после подне од 5—7 часова. Упитати се може код уредништва овога листа.

Eine Klavierlehrerin.

In der Redaction dieses Blattes ist eine theoretisch und practisch befähigte Klavierlehrerin zu erfragen, welche für massiges Honorar sowohl Anfängern als auch Fortgeschrittenen Unterricht im Klavierspiele ertheilt.

УЧИТЕЉКА КЛАСОВИРА.

Код уредништва овога листа може се извести за једну учитељку на гласовиру, која може да поучава како оне, који тек почну учити, тако и оне, што желе да се боље упражњавају у тој вештини.

Припослато.

У пређашњем броју овог цењеног листа изађе неко приклапање од нашег делије познатог „Шетача“ у коме вређа не само уопште занатлијске руке, него је и на саму личност прешао. Наш карактеристичан Бог да је зачувао од свуда по нешто; али кад се добро промотри — из целог је ништа. Ја остајем при мојој речи у моме дућану изговореној; али не мисли драги „Шетачу“ да и занатлија не зна времена и начина за реформу у нас Срба.

Поштеди нас у будуће с таким с брда, с дела накупљеним бенетавама да не пође коло наоколо у Земуну, 11. јула 1869.

Ђорђе Немаровић.

Unterricht im Zeichnen.

kann ein Privat-Lehrer in den Nachmittags-Stunden von 5—7 Uhr ertheilen. Zu erfragen in der Redaction dieses Blattes.

ЗЕМУНСКА ШТЕДИОНИЦА.

ОБЈАВА.

Из важних је узрока данас икупљени велики штедионички одбор закључио, да се ванредна главна скупштина

20. јула 1869.

после подне у 2 сахата у дворани грађанске читаонице држи, а не 13. јула као што је било јављено.

Дајући то на знање и примећујући, да се акције до 13. јула законито положити могу, позивљу се господа акционари, да изволе тим пре на скупштини доћи, што ће се веома важни предмети претресати и решавити.

У Земуну, 5. јула 1869.

За земунску штедионицу

В. Василијевић **А. Д. Јовановић**
 председник. управитељ.

SEMLINER SPARKASSE.

VERLAUTBARUNG.

Aus wichtigen Gründen hat der am heutigen Tage versammelte grosse Ausschuss entschieden, dass die für den 25. Juli 1869 anberaumte ausserordentliche General-Versammlung am

1. August 1869.

2 Uhr Nachmittags im Saale des serbischen bürg. Lesevereines stattfinden solle.

Indem hievon die Verlautbarung geschieht und bemerkt wird, dass die Deposition der Actien bis 25. Juli l. J. rechtskräftig stattfinden kann, werden die Herrin Actionäre ersucht wegen Wichtigkeit des in Berathung tretenden Gegenstandes sich bei dieser Versammlung zahlreich betheiligen zu wollen.

Semlin, 17. Juli 1869.

Für die Semliner Sparkasse.

В. Wasilievits, **А. D. Joannovits,**
 Vereins-Präses Director

Одговор „Панчевцу“ на чланак

„Продаја крајишких шума.“

Из двострука узрока морам „Панчевцу“ о наведеном предмету одговорити, и то из личног и стварног узрока. Лични узроци јесу следећи. Мојим поводом општина земунска је иницијативу у питању жељезнице „Земунско-осечке“ потхватила; ја сам изабран био, да у друштву госп. И. К. Сопрона и П. Н. Димитријадеса жељу општине његовом величанству поднесем; ја сам говорник изасланика био, и највише у договору са референтом граничарским код војног министарства стајао; ја сам депутацију предводио, и с мојим сапутницима уговорене речи Његовом Величанству прословио; ја сам меморандум, који је због шума крајишких разаслат, сачинио, а напошетку ја сам и у Сиску са другима крајишницима због граничарске конзорције уговарао, и позив у друштву са другима потписао.

Ови узроци налажу ми, да све оно браним, што је под мојим суделовањем учињено, и ако је земунско општинско заступништво учињене кораке одобрило. — Ја сам тога уверења, да ме ниједан корпорацијони закључак од личне одговорности не ослобађа, а и доста снаге у себи осећам, да за све оно одговарам, што год сам говорио и радио.

Но пре нег што на ствар придем, хоћу неколико речи да прословим „Панчевцу.“ Овај лист каже: „министарство рече изасланицима, да ће их (то јест земунску депутацију) потпомоћи, али би добро било, да они (ми) Његовом Величанству рекну, како они са обзиром на племените намере министарства продају шума одобравају.“ Ми на ото изјависмо у том смислу наше лично миље. Ако ико, то је писац ових редака код сваке прилике бранио права домовине, и у оно доба, кад су други сви ћутали, писао по новинама; пак није се устручавао писати, макар да је због тога и неприликама изврнут био. Дуго времена о граници нитко у новинама ни речице прословио није, до мене. У предмету, који „Панчевцу“ повода даде, да се за крајишко имање заузме, био сам, ја први, који сам доста оштро глас свој против продаје шума подигло, и такво гледиште заузео, које жалбоже не уважено оста. Ја сам бранио имовину границе над шума-

ма, дочим су други само право уживања и то дато због наших ванредних терета бранили. Ако је писац „Панчевца“ правдослов, он ће разлику међу ова два права лако разабрати, пак ће сам увидити, какве последице једно и друго право за собом носи. А зашто сам глас свој против продаје шума дигло, то сам ја отворено и без кривудања код војног министарства изјавио кад сам изрекао да волим да наши растови труну но да се продају а да се за примљени новац касарне по Бечу праве и игленице набављају. Ја сам признао, да сам у том смислу и јавно против продаје шума говорио. Мислим да ће „Панчевац“ признати и допустити ми да из границе ниткоји није на овај начин говорио, а ја говорио сам, јер сам навико, да само оно говорим, што и осећам. Зато нека „Панчевац“ моје очитовање као темељно уважи, да ја нигда на команду неговорим, пак ни онде писам на команду говорио, где ми се такво поступање подмеће. Моје на Његово Величанство управљене речи, биле су резултат мога осећања и договора са мојим друговима, а не налог војног министарства. После аудијенције јавио сам г. референту, шта сам говорио и царски одговор на ото. Оно што сам пак говорио, то сам мислио у корист домовине и оне вароши говорити, која ме је послала, а зашто сам са продајом шума се задовољио, то је у меморандуму доста јасно разложено и упућивам „Панчевцу“ на предпоследње ретке истога меморандума.

Ја, хвала богу, досад нити сам славу, нити ордене тражио и дошао сам до тог, може бити кривог уверења, да човек и без таквих одличја еретан бити може, пак желим таква одличја онима, који у њима сладост налазе. А баш заото и могу лакше оно говорити, што осећам, јер ме ништа друго већ корист домовине и ове вароши руководе. Из тога узрока одобравам продају шума под онима уветима, које сам Његовом Величанству изрећи се усудио и који су у меморандуму разложени. Зашто „Панчевац“ није меморандум критиковао, већ без обзира на њ оно говори, што мање-више у личност засеца? Уверавам „Панчевца“, и то ће сви моји суграђани засведочити, да мени није толико до сопствене материјалне користи стало, да најпре своју корист у виду имам. Ово се односи на граничарски конзорцијум, које подузеће „Панчевац“ тако тумачи, као да се ту жели, са

знојем народа трговати. Но о том после.

„Панчевац“ замерава земунцима, што они „од дужег времена траже свакојака еретства за то, да Земун оживи“, али „Панчевац“ позитивно каже, да Земуну спаса нема. Жалосни ми Земунци! Ми се копрцамо, да се гроба избавимо, а овде нам се пресуда, против које призива нема, изриче. Правимо на брзу руку наш тестаменат, да нам се несити бантеници због наше сиротиње на гробу не посвађају, јер лека нами више нема. Но који су то узроци, што „Панчевца“ до те пресуде доведоше. Повестница не, јер ова нас учи, да је Земун у минутих столећа на југу увек важну улогу играо почим Панчево тек 50 година постоји. Географички положај? Тај неможе оправдати ту оштру пресуду, јер ми знамо да нас ни други народи због положаја наше вароши ненавиде. Мислим да „Панчевац“ о будућности Београда неће сумњати, прем ако тамо још она начела, или барем они људи не владају, која и које „Панчевац“ заступати жели. А Земун лежи покрај Београда. Чудновата народно-привредна поњаћа код оте прилике ми учимо. Ако варош једна околину има, која продуцира, и продуценти производе своје у варош доносе и ту потребе своје подмире, онда ће варош процвати, иначе не. Да неспоминем Трст, Хамбург, Либек, Марзељ, и друга многа места, хоћу да напоменем Швајцереке, и Белгијске индустријалне вароши, које су себи тако рекућ у пустињи производну и потребујућу околину створиле. Признајем, да код нас још дугог времена треба, док ми до оне индустрије дођемо, која варошима благостање и напредак обезбеђује, зато ово само с тога напоминем да докажем, каква народно-привредна поњаћа „Панчевцем“ владају.

Можебит да „Панчевац“ мисли, да у Земуну живота нема. Ја допушћам, да ту онај дух још није завладао, кога би ја желио у корист вароши наше и њене околине; но кад помислимо у каквима смо околностима досад живили и да тек сада се мало кретати можемо; кад се сетимо какве препоне стављаше досадањи устав и бирократизам нашем привредном кретању, нашем умном изражању, онда се нећемо чудити, што смо заостали. Но да сад напред корачамо, то ће нам и „Панчевац“ допустити, и ако још старе препоне код нас сасвим уклоњене нису. Жеља за радњом и за

развитком постаје; пак ће се још боље развити док школе на млађи нараштај дествовати почму, док препоне устава одклонимо. Ажилитет и врзалитет духа у згодно време ми ћемо показати, и Панчевцима дадо смо више већ једну прилику да нашем примеру следују, дочим досада тај случај се још догодио није, да смо се ми за њима повели. Али наша жеља и јесте, да будемо крајишким варошима пример у напретку, јер мислимо да је свеопшти напредак народу од хасне, а не напредак само једне вароши. — Тврдог сам уверења, да ако Земунци сложено око унапређења своје вароши радили буду, да ће у пркос смртне пресуде „Панчевца“ Земун оживети и свој Кријини предњачити. Уз то ће себи наша варош онакву околину да створи, која ће узјамно наше благостање произвести.

Да Крајина онаква сретства употребити мора, којима су други народи своје благостање унапредили, то је истина, коју и „Панчевац“ признаје. Но сада питање настаје, имамо ли ми већ таквих срестава, и ако их немамо, јесмо ли у стању с нашом снагом таква сретства себи створити, и на који начин? Тих срестава ми немамо, јер политичке установе наше су врло неповољне и спречавају нам свако кретање. Школе такође не одговарају нашим потребама, јер су у таквом стању, да нашем изображењу ништа недопринесе. Једно и друго, политичке установе и мањкаве школе, узрок су да морално и материјално пропадамо и да је крајња нужда, да против тога лека тражимо. И „Панчевац“ тог је мњења, као што из наведеног чланка видимо, али он налази лек у — граничарском сабору, без тога пак он се у никакву трансакцију неупушта. Ја сам о том сабору на другом месту већ неколико речи проговорио и изјавио да се под садашњим околностима таквог сабора више бојим већ ватре. Тог сам уверења, да ако би и било могуће сабор такав саставити, коме би могли већ сада без прелазног стања поверити будућност нашег народа, то је ипак као што сам укратко назначио, сабор граничарски немогућа ствар и само војно министарство одвећ мало снаге има, да га и с најбољом вољом у живот увести може.

Али доста о том предмету. Само хоћу још да питам „Панчевца“, кад већ сабора немамо, можемо ли још с прекрштеним рукама чекати и гледати, како други напред иду, а ми назад? Није ли наша дужност, бар

оно мало силе, што имамо, на то да употребимо, да се од пропасти сачувамо? Зашто војено министарство нашом војом да не вежма, да оно само нами сретства напретка уделотвори, да нам школе добро уређене постави, наше општине самосталнимачини, уплив конгреса на народне школе осигура? Наполетку зашто ми војено министарство у његовој намери, да се кроз границу жељезница провуче, да неподмогнемо?

Што се школа тиче, министарство је издало предлог закона, како да се у будуће школе уреди. Кад нас оно пита, треба да му одговоримо, јер одговорили смо нашим зактевањима, онда смо и без сабора неко добро постигли, и за образовање народа пут прокрчили. Ако пак наш ј жељи неодговара, онда је показало, да нас само заварати жели и ми смо оправдани, ако том министарству неповерење покажемо, и против њега сва сретства употребимо, која нам мењајуће околности у руке даду.

Ови назови су и мене повели, да сам при дебатама о уређењу школа учествовао, пак сам код те прилике за народни карактер свих школа и за самосталност општина у том обзиру говорио и предложио, који да се предлог усвоји. Кад ми није могуће, ове назоре на сабору бранити а ја сам их онде заступо, где ми се је прилика пружила. Је сам ли криво радио, то остављам непристраној публици на расуђење, само примећувам, да кроз то нисам се мог права одрекао, да код згодне прилика и оно зактевам, што се сад постићи не може.

Даље је министарство неке предлоге законске издало, међу којима се и закон о уређењу општина налази. И ту сам суделовао из узрока, које сам већ разложио другом приликом. С тога и нећу овде тај предмет даље да спомињем, већ прелазим на питање о жељезници, које је бар сад са продајом шума уско скопчано.

„Панчевац“ тај предмет одбацује с дневног реда и то прво с тога, што у влади поверења нема, друго што би дужност целокупне државе била, да нам жељезницу сагради. Ово је у наведеном меморандуму опширно разложено, још пре него што је „Панчевац“ ово своје мњење развио... Транслајтанија неће гарантовати, јер нас, и то пуним правом, сматра за држављане, који круни св. Стевана принасти морамо. Оно не пита зашто и колико смо ми крви пролили у корист Аустрије. Дуализам је она вода, која је код транс-

лајтанаца све наше заслуге избрисала, ако су игда ту проливену крв као неку њима учињену услугу сматрали, што је врло неверојатно; јер још никако другаче, већ с презирањем чуо сам код њих о нашим војницима говорити. Зашто Цислајтанија за граничарску жељезницу неће гарантовати, о томе не можемо опширно говорити, доста ако напоменемо речи, од Мађара препознатог економног политичара Тресора, који јавно изрече, да Мађарска треба да води пре рат, већ допустити, да се Земун и јадранско море правом пругом скопча. Ове речи назначују јасно гледиште Мађара у том питању.

Ако је „Панчевац“ све оно читао што се је у пештанском сабору о славонској жељезници радило и говорило, то ће и сам признати, да је Тресор мисли и вољу Мађара на видик изнео. А шта следује из тога? Ништа друго, већ да се ми у тој ствари од Мађара помоћи немамо надати, да дакле сами морамо потребите жртве принети, како би жељезницу нашој потреби одговарајућу постигли, и то пре него што будемо о нашим потребама на пештанском сабору расправљали. Војном министарству то све добро је познато, па каже, да нашој потреби задовољити жели, но није нашло за потребно, да наше саизвољење за своје предузеће потражи, услед чега цео план у бирократичкој тајности оста.

Признајем, да би боље било, кад би већ из почетка тај план проглашен био, али морам допустити, да при постојећим околностима и како је план тек у породу био, лако би се могло осујетити, на чему се и сада још ради. Јер напомињемо „Панчевцу“, да се ту ради о подужећу, које је многим неповољно, а ти су доста силни и за онај час бар беху у стању, том подужећу на пут стати. Ствар је врло деликатна, већ да ју овде опширно, бар за сад, обелоданим. Да су план осујетили, би ли ми из тог хасне какве имали? Мислим да је лако на то одговор дати: ми жељезнице не би имали, а шуме би за оно време спасли, кад би се преко њих на пештанском сабору са 360 против 50 гласова решити имало. Ако „Панчевац“ ово неверује, то нек се сети онога, што се је догодило, кад је продаја шума први пут на јавност изишла. Дуго времена о том на хрватском сабору говора није било. Зашто? Јер из Пеште налог не дође да се тај предмет у претрес узме. А зашто не дође налог? Јер некоја господа још су у

погодби са Бечом били, пак кад се нису погодили, онда тек неко го-
додата у Загребу, којима наше бла-
гостање досад још нигда на срцу
лежало није и који су навикли из
Пеште оно сазнати, што нами годи,
глас свој подиглоше, да нами шуме
спасе (!). Онима наше поверење ми
да дамо? Онима који су о нама, но
без нас измирење свршили, који
још сада пашалук по нашој тројед-
ници терају и све што је народно
прогањују? Њима нека поверава који
год хоће, ја им поверење дати не
могу!

Мимоишао сам досад питање, да
ли је корисно по нас, ако се један
део шума продаде, и из тог нов-
ца да нам се за напредак потребита
сретства прибаве? То питање је оп-
ширно разложено у нашем меморан-
дumu, а приметити морам, да ни
„Панчевац“ против тога ништа нема,
да се један део шума у нашу ко-
рист употреби. Он само неверује,
да ће војно министарство тај план
произвести, и боји се, да се неће
новци на друге сврхе употребити.
Допуштам да је то све могуће, и
дужност ми је о томе да коју реч
проговорим. Ако је намера војног
министарства, да те новце на друге
сврхе употреби то онда ми те моћи
немамо, да му ка пут станемо, с ти-
ме мање, што оно тврди, да је цар
за границу законодавна, а мини-
старство извршујућа власт; даље,
да су шуме имовина државе. Јасам
пре аудиенције ове назоре побио.
Но ја сам приватна особа једна,
којој су и поједини гласови, што
су се у тој ствари из границе по-
јавили, и који су само право ужи-
вања бранили, протусловили. Моје
речи дакле по самом себи нису мо-
гле меродавне бити, а устав грани-
чарски и поступање браће у Загре-
бу подкрепљавали су мњење мини-
старско.

Министарство дакле држи, да са
својим имањем с тим даље распо-
лагати може, што се изванредни во-
јени терет граничара смањавати или
постаје бити раван терету других
држављана. Како дакле можемо ми
министарство везати, да новац на
наше користи обрати и употреби?
Министарство жели или бар исчеку-
је, да га ми у његовом подухвату с
нашом изјавом подпомогнемо, и то
не с тога, што држи да ми с тим
благом располагати можемо, већ
што је епоха настала, да се народа
глас лако презирати не може. Је ли
криво у том случају сугласје своје

изјавити, али уједно и увет стави-
ти, под којим то чинимо? Мислим
да није и ако је то криво, то изви-
њава добра намера. Но и политич-
но је било поступање моје и дру-
гова мојих у Бечу. Може ли се ми-
нистарство позвати на сугласје из
границе, ако те новце на друге це-
љи употребити жели? Ко то тврди-
ти може? Па ако је оно ту жељу
гојило, није оно кроз наш вотум
везано? Не лежи ли у царској речи
такођер једна важна гаранција, да
се новци за границу употребљују?
Где је досад гаранција била, да вас-
колики новац, ког је влада кроз
последњи 20 година за шуму и шум-
ске производе добивала, на грани-
чарске цели употребљавала? Зар је
то „Панчевцу“ не познато, да су
нам милиони из тих шума извучени,
од који граници ни крајцаре не-
припаде? Зар није могло министар-
ство на исти начин и даље барата-
ти, па сваке године неколико сто-
тина хиљада растова распродати,
без да то с великом вицом да рас-
гласити? Било је време, кад су кра-
јишке шуме на то употребљаване,
да се гдекоји кроз њих обогати;
кад се је пријатељство ш њима чи-
нило.

Но да колико толикоа уплив на
располагање с новцем добијемо, ја
сам још даље ишао, пак сам у дру-
штву с неколицином њих на том
радио, како би се граничарска кон-
зорција конституирала и рад у
своје руке узела. Али прелазећ на
то подухвату „Панчевац“ понесе на
патриотичко гледиште иак жигосе
оно „који са знојем народа тргу-
ју“ — који своје име дају у закуп,
и служе другоме за оруђе. „Пан-
чевац“ да би што већи утисак учи-
нио, најоштрије своје речи оставио
је, да ш њима чланак свој заврши.

Од органа, који жели заступати
странку, која себи искључиво при-
сваја патриотизам, слободоумље, же-
љу за напретком, политично и мо-
рално поштење, која је једина не-
погрешна у њезим назорима нисмо
друго што ни очекивали, већ да
ће он оне, који се ш њиме у овом
предмету неслажу, као слепо оруђе
нечистих намера прогласити, још
више, да они нечисте намере гоју.
Да је „Панчевац“ у ствар мало ду-
бље завирио, он би се уверио, да
позив мој и мојих другова подписа-
ни такођер се у склад може довести
с домородним чувством, које мо-
ри сваки син ове тужне домовине
гојити.

Шта они намеравају, који су по-
зив издали, да се граничарска кон-
зорција устроји, која би могла то
подухвату ако не сасвим у своје руке
узети, оно бар колико-толико улива
при извршавању послова имати?
Не знам да ли је „Панчевцу“ по-
знато, да се је за извеђење намера
војног министарства преко дваве-
сет конзорција појавило, које су
све инострана друштва. Ако дакле
војно министарство никакве препоне
не нађе, то ће се шуме назначене
продати, жељезница градити и све
оно у живот увести, што је влада
наканила. Је ли у том случају боље,
да иностранци та подухвату произ-
веду; да њима цела хасна, која ће
од посла бити, у део падне, или је
боље да граничари сами посао у руке
узму? Мислим, да не треба многог
размишљавања, да се на то питање
одговор даде. Но „Панчевац“ каже
да ми немамо тога новца, да се тог
посла латимо. Јест истина, али ће
се лако таквом подухвату новац под
добрим увесима дати, пак оно, што
обичне или уговорене интересе пре-
тече, остаје у земљи. Но најважније
је то, што граничарска конзорција
себи право задржава, да она поло-
вину чланова управљајућег одбора
бира, а тако се може ово подухвату
у корист домовине доиста обратити.
А због тога падамо се, да ће војни
министар радије граничарима рад
поверити, већ другима, јер тада се
пуним правом може казати, да гра-
ничари у своју корист сами са својим
благом располажу.

Оволико „Панчевцу.“ Дало би се
ту још много више говорити, но за-
сад нек је доста, но уједно га мо-
лим, да у будуће код свакога до-
бре намере претпоставља, док про-
тивно не докаже, а на „Земљени
Гласник“ нек не наваљује, јер ако
ништа, а оно му се у добро урачу-
нати може, што је у нас први лист,
који је досад социјално-економна
питања у претрес узео и за кратко
време гдекоје добро покренуо. Та
и за „Гласник“ и за „Панчевац“
има доста места!

М. Нвић.

Ђорђе Каравелопулос †

Јутрос је преминуо овдашњи грчки учитељ
Ђорђе Каравелопулос по дужем боловиљу. Он се
родио у Јавиан у Епиру. У Земуну био је учите-
љем својих двадесет година. Покојник је био до-
бар зналац старе јелинске као и садашње грчко
литературе и језика, а при тој и ватрени родољуб.
Као добра човека поштоваше га сви, који су га
позивали. Дакле му земљица.